

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 696/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/165/2022 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/165/2022 z 31. januára 2023. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) sa na základe žaloby [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) podanej 13. mája 2013 viedol proti sťažovateľke spor o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy. Okresný súd medzitýmnym rozsudkom určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcu výpoveďou zo strany sťažovateľky podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce zo 4. februára 2013 je neplatné a jeho pracovný pomer naďalej trvá, s tým, že o ďalších nárokoch rozhodne v konečnom rozsudku.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v poradí tretím rozsudkom č. k. 9CoPr/3/2021-473 z 31. marca 2022 odvolaním sťažovateľky napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny s tým, že pracovný pomer žalobcu u sťažovateľky trval do 11. júla 2014. V dôvodoch rozhodnutia zosumarizoval, že žalobca pracoval u sťažovateľky na základe pracovnej zmluvy z 20. augusta 1996 od 1. júla 2011 na pozícii osobného bankára. Sťažovateľka dala

žalobcovi výpoveď 4. februára 2013 pre porušenie pracovnej disciplíny. Z listiny o skončení pracovného pomeru vyplynulo, že 13. septembra 2012 bolo žalobcovi doručené písomné upozornenie na možnosť výpovede v súvislosti s porušením pracovnej disciplíny a že 27. decembra 2012 bolo opäť zistené porušenie pracovných povinností. Prvé porušenie pracovnej disciplíny malo spočívať v postupe žalobcu v rozpore s vnútrobankovým pokynom č. 68/2004 (Termínované vklady), vnútrobankovým pokynom č. 70/2004 (Klientske pokladničné operácie) a pracovným poriadkom. Žalobca mal 27. augusta 2012 disponentovi k termínovanému účtu umožniť hotovostný výber celého zostatku vo výške 8 650 eur a zrušenie tohto účtu. Hotovostný výber peňažných prostriedkov nad limit 5 000 eur bol pritom klient povinný nahlásiť vopred minimálne 3 pracovné dni, a bez takéhoto predchádzajúceho nahlásenia podliehal schváleniu riaditeľom pobočky. Vypovedať zmluvu o účte mohol len majiteľ účtu. Druhé porušenie pracovnej disciplíny malo spočívať v postupe žalobcu v rozpore s vnútrobankovým pokynom, keď pri žalobcom realizovaných transakciách výberov hotovosti z 18. decembra 2012 klientska dokumentácia v piatich prípadoch obsahovala podpisy klientov, ktoré sa zjavne nezhodovali s ich podpisovými vzormi.

4. Vo vzťahu k prvému porušeniu pracovnej disciplíny sa krajský súd zaoberal tvrdením žalobcu, že žalovaný nepredložil dôkaz o tom, že by ho oboznámil s interným predpisom „Termínované vklady“ účinným od 1. augusta 2012. Ako vyplynulo z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/35/2019, ktorým bol odvolací súd v tejto veci viazaný, túto odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí č. k. 9CoPr/9/2017-323 nesprávne vyhodnotil ako neprípustnú novotu v odvolacom konaní. Z obsahu spisu krajskému súdu vyplynulo, že túto námietku žalobca uplatnil už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, keď na pojednávaní 22. októbra 2013 uviedol, že tento interný predpis účinný od 1. augusta 2012 mu nebol známy. Sťažovateľka v pozícii dôkaznej povinnosti na túto jeho argumentáciu v priebehu konania nereagovala, v dôsledku čoho nebolo preukázané, že by bol žalobca so zmenou interného predpisu oboznámený. Pokiaľ teda žalobca umožnil zrušenie účtu jeho disponentom, a nie majiteľom účtu, nie je možné konštatovať, že by porušil pracovnú disciplínu nedodržaním interného predpisu, pretože nebolo preukázané, že s ním bol oboznámený. Vo vzťahu k tvrdeniu, že žalobca v rozpore s pokynom „Klientske pokladničné operácie“ umožnil výber finančných prostriedkov z účtu nad limit 5 000 eur bez predchádzajúceho nahlásenia tohto výberu, krajský súd uviedol, že žalobca svoje tvrdenie o nahlásení výberu a jeho zapísaní do databázy nepreukázal v priebehu sporu, a tak toto tvrdenie žalobcu zostalo iba v pozícii popretého tvrdenia sťažovateľky s negatívnym procesným dôsledkom pre žalobcu.

5. Vo vzťahu k opakovanému porušeniu pracovnej disciplíny spočívajúcemu v nezrovnalostiach v klientskej dokumentácii a nezhodujúcich sa podpisoch klientov krajský súd poukázal na námietku žalobcu, že interné normy presne nevymedzovali, resp. nešpecifikovali, čo ešte možno považovať za súladné s podpisovým vzorom a čo už nie, a uvedené tak bolo vždy na subjektívnom posúdení konkrétneho zamestnanca. Podľa názoru krajského súdu ak existovala databáza podpisov klientov a bolo možné verifikovať zhodnosť podpisov klientov s podpisovým vzorom v rámci databázy klientov, sťažovateľka tak mohla v priebehu sporu urobiť bez vážnejších problémov. Sťažovateľka na argumentáciu žalobcu nereagovala, a teda nepreukázala porušenie pracovnej disciplíny týmto spôsobom.

6. S ohľadom na uvedené krajský súd uzavrel, že žalobca sa dopustil porušenia pracovnej disciplíny iba svojím konaním spočívajúcim v umožnení hotovostného výberu peňazí nad stanovený limit, a teda mal za preukázané iba jedno porušenie pracovnej disciplíny. Sťažovateľka tak nenaplnila zákonom uložené podmienky na platnosť výpovede v zmysle § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, a preto túto výpoveď posúdil ako neplatnú.

7. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť založila na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože bola toho názoru, že krajský súd vyhodnotil vykonané dôkazy arbitrárne a vydal prekvapivé rozhodnutie. Vo svojom dovolaní v podstatnom uviedla, že s poukazom na priebeh pojednávania nič nenasvedčovalo tomu, že odvolací súd má pochybnosti o preukázaní druhého porušenia pracovnej disciplíny, osobitne ak žalobca priznal pochybenie, čo potvrdili aj svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „svedkovia“). Úvahy žalobcu o tom, či je možné podpísať sa zakaždým rovnako, nemožno považovať za účinné popretie skutkových tvrdení sťažovateľky, ktoré by malo za následok prenos dôkazného bremena na protistranu. Sťažovateľka legitímne očakávala, že odvolací súd zotrúva vo vzťahu k druhému porušeniu pracovnej disciplíny na svojich predošlých rozhodnutiach. Krajský súd však bez relevantnej zmeny skutkových okolností vyhodnotil skutkový stav s úplne opačným záverom, neumožniac sťažovateľke adekvátne reagovať, keďže na pojednávaní 10. marca 2022 neuviedol svoj predbežný právny názor.

8. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľky zamietol (§ 448 CSP), keď dospel k záveru, že jej dovolanie je síce prípustné, ale nie je dôvodné, pretože v konaní pred súdmi nižších inšancií nezistil vadu zmätočnosti, ktorá by bola porušením práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd v zhode s odvolacím súdom pochybil v rámci procesu zisťovania skutkového stavu. Žalobca sa v priebehu sporu priznal k (v poradí druhému) porušeniu pracovnej disciplíny. Tvrdenia sťažovateľky tak nezostali v rovine ničím nepodloženého subjektívneho posúdenia, ale boli potvrdené samotným žalobcom a dvoma svedkami. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nie je zrejmé, prečo súd neprihliadol na výpovede riaditeľa pobočky sťažovateľky [REDAKOVANÉ] a regionálneho riaditeľa pracoviska sťažovateľky [REDAKOVANÉ], resp. ako sa s nimi vysporiadal. Sťažovateľka preukázala tvrdené skutočnosti, čím nepochybne uniesla dôkazné bremeno. Žalobca druhé porušenie pracovnej disciplíny nikdy účinne nerozporoval. Uznal, že došlo ku konaniu, ktoré bolo dôvodom na skončenie pracovného pomeru, avšak nepovažoval ho za natoľko závažné. Takéto úvahy však nepredstavujú účinné popretie preukázaných skutkových tvrdení sťažovateľky, ktoré by malo za následok prenos dôkazného bremena na protistranu, ako to prezentuje odvolací súd.

10. Sťažovateľka poukazuje na vyjadrenia žalobcu prednesené na pojednávaní 10. marca 2022, v rámci ktorých uviedol, že klienti boli riadne stotožnení a že podpisy sa určite podobali, čo namietal riaditeľovi pobočky, ktorý ho nepočúval. Vyjadril sa aj k databáze podpisov, ktorá sa určite zachováva, ale nevedel uviesť ako dlho. Podľa sťažovateľky žalobca tieto tvrdenia dovtedy neuvádzal, hoci tak mohol urobiť. Ide tak o novoty prezentované 9 rokov po začatí konania. Novoty

v odvolacom konaní možno použiť, ak je splnená niektorá z podmienok taxatívne vymedzených v § 366 CSP, pričom z priebehu prvoinštančného konania vyplýva, že nedošlo k naplneniu ani jednej z nich. Dovolací súd vychádzal z izolovanej výpovede žalobcu na pojednávaní 10. marca 2022 bez toho, aby zohľadnil jeho predchádzajúce tvrdenia v konaní. V procese zisťovania skutkového stavu odvolacím súdom, osobitne hodnotenia dôkazov, a v následkom dovolacom prieskume tak došlo k takým závažným pochybeniam, ktoré mali za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

11. Sťažovateľka v dovolaní poukazovala na to, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo súd neprihliadol na výpovede svedkov. Rovnakého pochybenia sa podľa jej názoru dopustil aj dovolací súd, ktorý žiadnym spôsobom neobjasnil dôvody, pre ktoré súdy nemohli z týchto svedeckých výpovedí čerpať informácie relevantné pre meritórne rozhodnutie. Pokiaľ sa súd nedôvodne odmietne zaoberať konkrétnymi skutočnosťami, ktoré vyplynuli z dokazovania (a zohľadní iba tie, ktoré sú v prospech slabšej strany – zamestnanca), rezignuje na svoju funkciu objektívneho arbitra sporu.

12. Súd prvej inštalcie mal za preukázané, že žalobca porušil pracovnú disciplínu tak, ako je uvedené vo výpovedi zo 4. februára 2013. Vzhľadom na doterajší priebeh sporu a priebeh pojednávania pred odvolacím súdom, ktoré sa primárne sústredilo na otázku oboznámenia žalobcu s interným predpisom, sťažovateľka objektívne nemala dôvod domnievať sa, že odvolací súd posúdi druhý skutok inak ako dosiaľ. Legitímne očakávala, že odvolací súd zotrva vo vzťahu k druhému porušeniu pracovnej disciplíny na svojich rozhodnutiach, v zmysle ktorých ho mal za preukázané. Toto porušenie pracovnej disciplíny nebolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu v roku 2017 ani dovolacieho prieskumu v roku 2021. Odvolací súd bez toho, aby nastala zmena skutkových okolností, vyhodnotil skutkový stav s úplne opačným záverom, pričom sťažovateľke neumožnil na to adekvátne reagovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľky o porušení jej práv, ku ktorému malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu arbitrárneho hodnotenia dôkazov, ústavnej neudržateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj z dôvodu aprobovania prekvapivého rozhodnutia odvolacieho súdu. Sťažovateľka je presvedčená, že najvyšší súd pochybil vo svojom dovolacom prieskume a svojimi námietkami atakuje proces zisťovania skutkového stavu a hodnotenie vykonaných dôkazov.

14. Sťažovateľka zameriava pozornosť ústavného súdu na skutkový stav a vykonané dokazovanie, vo vzťahu k čomu ústavný súd pripomína, že nie je súdom vyššej inštalcie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01,

IV. ÚS 11/2010). Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňovateľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe vnútroštátneho súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

16. Ústavný súd tak zameral svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého rozsudku.

17. V štádiu pred dovolacím súdom bola v zmysle podaného dovolania predmetom skúmania otázka vyhodnotenia druhého porušenia pracovnej disciplíny krajským súdom. V konaní na odvolacom súde nešlo (po kasačnom rozhodnutí najvyššieho súdu) o posúdenie právnej otázky, ale o posúdenie otázky skutkovej, spočívajúcej v tom, či v poradí druhé konanie žalobcu bolo možné kvalifikovať ako porušenie pracovnej disciplíny.

17.1. Sťažovateľka vo výpovedi z pracovného pomeru tvrdila, že v piatich prípadoch bola zistená nezhoda podpisového vzoru s podpisom na výberovom lístku. Najvyšší súd sa teda zaoberal obranou žalobcu predostretou v priebehu sporu, pričom poukázal na to, že žalobca už v žalobe uviedol, že v prípade takejto nehody išlo o stálych klientov banky, s ktorými sa osobne poznal a pri podpisovaní klientskej dokumentácie nebol prvýkrát. Ďalej na pojednávaní 22. októbra 2013 žalobca pripustil, že podpisové vzory sa nezhodujú, ale písomoznačnými skúmaniami by sa zistilo, že išlo o výber majiteľmi účtov. V súvislosti s dodržiavaním podpisových vzorov nastolil v žalobe otázku, či je možné sa v každom prípade podpísať rovnakým spôsobom, resp. v súlade s podpisovým vzorom, a rovnako v stanovisku k vyjadreniu sťažovateľky zo 4. septembra 2013 uviedol, že nie je možné, aby sa klient podpísal vždy rovnakým spôsobom, pričom interné normy nevymedzovali, čo ešte možno považovať za podpis v súlade s podpisovým vzorom a čo už nie. V spojení s výpoveďou žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom 10. marca 2022 tak najvyšší súd uzavrel, že žalobca ako klientsky pracovník banky nemal pri stotožnení klientov s majiteľmi účtov pochybnosť. Keďže stotožňovanie podpisov bolo vykonávané *ex post* riaditeľom pobočky, bolo potom na sťažovateľke preukázať, aká metodika bola použitá a či sporné podpisy klientov (ktorí neutrpeli žiadnu škodu na svojich právach) boli alebo neboli totožné s ich podpisovými vzormi uloženými u sťažovateľky.

18. Uvedený prierez argumentáciou žalobcu v priebehu konania tak dostatočne preukazuje záver, že nie je možné prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľky o tom, že by najvyšší súd vychádzal pri posudzovaní postupu krajského súdu len z izolovanej výpovede žalobcu na pojednávaní 10. marca 2022 bez toho, aby zohľadnil jeho predchádzajúce tvrdenia v konaní. K námietke sťažovateľky, že neboli vzaté do úvahy výpovede svedkov, je potrebné uviesť, že sťažovateľka

v konaní nepreukázala, že títo svedkovia posudzovali sporné podpisy ich porovnaním s databázou podpisov, pri ktorom by bolo vylúčené subjektívne posudzovanie podpisov zo strany nadriadeného zamestnanca s rizikom svojvôle. Ako uviedol najvyšší súd, sťažovateľka mala na pojednávaní 10. marca 2022 vytvorený dostatočný priestor na reakciu ku všetkým tvrdeniam žalobcu. Žiaden dôkaz orientujúci sa na databázu alebo výpovede svedkov však nenavrhol a na prednesy žalobcu reagovala iba vo vzťahu k možnej diskriminácii porovnaním s výpoveďou svedkyne Vargovej. Presun dôkazného bremena na sťažovateľku sa javí byť z dôvodu dôkaznej núdze žalobcu pochopiteľným. Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý preskúmaval skutkové závery krajského súdu z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, je tak zrejmé, že dokazovanie pred všeobecnými súdmi sa zaoberalo protichodnými skutkovými tvrdeniami strán sporu a záver o neunesení dôkazného bremena sťažovateľkou vychádza z takej argumentácie, ktorá sa zaoberala aj tvrdeniami sťažovateľky a ktorej výsledok nemožno označiť ako zjavný skutkový omyl.

19. S tým súvisí i námietka o prekvapivosti rozhodnutia krajského súdu, vo vzťahu ku ktorej najvyšší súd s poukazom na obsah spisu zosumarizoval, že odvolací súd nariadil na pojednanie veci pojednávanie na 10. marec 2022. V jeho úvode krajský súd oboznámil strany sporu, že bude posudzovať dôvodnosť podanej žaloby z hľadiska toho, či sa žalobca dopustil porušenia pracovnej disciplíny, tak ako to skutkovo vymedzila sťažovateľka vo výpovedi z pracovného pomeru. Takisto uviedol, že sa bude zaoberať argumentáciou strán sporu v priebehu konania, ktorú nepovažoval za novotu v odvolacom konaní, vrátane tvrdenia žalobcu, že mu nebola známa zmena interného predpisu účinná od 1. augusta 2012. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd prezentoval svoj predbežný právny názor týkajúci sa skutkového vymedzenia dôvodov výpovede aj vo vzťahu k smerovaniu dokazovania (či došlo k porušeniu pracovnej disciplíny v priebehu 6 mesiacov dvojnásobne). Za týchto okolností nie je možné uzavrieť, že by sťažovateľka nemala príležitosť vyjadriť sa na pojednávaní uskutočnenom odvolacím súdom 10. marca 2022 k druhému porušeniu pracovnej disciplíny, resp. že by krajský súd neumožnil sťažovateľke adekvátne reagovať na tvrdenia žalobcu, ktoré vo vzťahu k tomuto porušeniu predniesol (bod 17.1.). Z tohto pohľadu potom obostojí záver najvyššieho súdu, ktorý nevyhodnotil rozhodnutie krajského súdu ako prekvapivé.

20. K tomu ústavný súd uvádza, že účelom konania o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je námietka o nesprávnom zistení skutkového stavu, nie je, aby ústavný súd pokračoval v procese hodnotenia dôkazov tak, ako bolo skončené v konaní pred všeobecnými súdmi. Predmetom prieskumu v konaní o ústavnej sťažnosti primárne nie sú skutkové tvrdenia strán, ako ich strany prezentovali v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavnoprávny prieskum sa obmedzuje na otázku, či v konaní pred všeobecnými súdmi na strane jednej nedošlo k zjavnému omylu, v tomto prípade skutkovému omylu, na strane druhej, či proces pred všeobecnými súdmi, ktorý pozostával zo zisťovania sporných skutočností, následného rozhodovania o vykonaní dôkazov, ich samotného vykonania a hodnotenia, nebol postihnutý takou vadou, ktorá by mala za následok zjavný skutkový omyl alebo vyvodenie takého skutkového záveru, ktorý by bol extrémne nelogický alebo pre nedostatok dostatočného hodnotenia dôkazov arbitrárny, a preto ústavne neudržateľný (III. ÚS 89/2019).

21. Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že nie je ďalšou inštanciou (ani alternatívnou, ani mimoriadnou opravnou inštanciou) v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou

minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010, III. ÚS 824/2016, IV. ÚS 553/2021, I. ÚS 694/2022, III. ÚS 117/202, IV. ÚS 305/2022, I. ÚS 685/2023).

22. V medziach takto limitovaného prieskumu skutkovej roviny veci ústavný súd konštatuje, že nezistil v postupe a rozhodnutí najvyššieho súdu dôvody, pre ktoré by konštatoval porušenie práv sťažovateľky. Sťažostná argumentácia sťažovateľky je v podstatných námietkach identická s dovolacou argumentáciou, na ktorú najvyšší súd (s poukazom na dôvody rozsudku krajského súdu) poskytol relevantné odpovede. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, nepovažuje riešenie a výsledok sporu za nespravodlivý, a na rozdiel od sťažovateľky považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu preto nemožno považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený, resp. za taký, ktorý by popieral zmysel práva na spravodlivý súdny proces.

23. Z ústavnoprávneho hľadiska je potrebné uviesť, že všeobecné súdy opreli svoje rozhodnutie o adekvátne dôkazy, ktoré im umožnili zistiť skutkový stav veci v rozsahu, ktorý bol nevyhnutný pre ich rozhodnutie. Úvahy, ktorými sa riadili pri ich hodnotení, vysvetlili dostatočne na to, aby poskytli potrebný podklad na kontrolu správnosti na nich založených skutkových záveroch. Hodnotenie dôkazov a k tomu prijaté skutkové závery nie sú výrazom zjavného faktického omylu či logického (vnútorného) excusu, ktorý by vybočoval zo zásad spravodlivého procesu. Súčasne sa uspokojivo vysporiadali i s námietkami sťažovateľky. Aj keby však napadnuté skutkové závery boli z hľadiska ich správnosti kritizovateľné, znovu je potrebné zdôrazniť, že ústavnoprávny presah má len extrémne vybočenie zo zákonného rámca vykonávania a hodnotenia dôkazov, aký v okolnostiach danej veci zistený nebol.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu